

hederne, at Pastor Arboe Rasmussen havde søgt sin Afsked, at det var under Pres af den opdukkende reaktionære Bevægelse, som var kommet frem, og som havde faaet sit Udtryk gennem Udtalelser ovre fra Nyborgmødet, hvor man jo netop krævede en ny Vaalselov, for at Pastor Arboe Rasmussen ikke skulde glide ind under de normale folkekirkelige Tilsynsforhold. Ogsaa dette bekræftes i Virkeligheden gennem Pastor Arboe Rasmussens Brev, idet han siger, at en Kirkekamp kunde han ikke tage med Vaalse i Ryggen.

Ja, det er Sandheden, og derfor har jeg ikke paa noget Punkt brugt for stærke Adjektiver om det ærede Medlems journalistiske Virksomhed i denne Forbindelse.

Naar det ærede Medlem skriver, at jeg ikke faar nogen Oprejsning fra ham, har det ærede Medlem ganske misforstaaet mig. Jeg har virkelig ikke bedt det ærede Medlem om nogen Oprejsning, og jeg ønsker absolut ikke at modtage nogen Oprejsning fra det ærede Medlems Side. Jeg har kun henstillet til det ærede Medlem at meddele min Tale in extenso, for at Læserne virkelig kunde se, hvad der var sagt. Det ærede Medlem har meddelt mig, at han nu har meddelt min Tale. Dette takker jeg ham for, og jeg henstiller da, at han ogsaa meddeler den Replik, som jeg nu er fremkommet med, efter Rigsdagstidende, saa er jeg ganske beroliget, for saa demoraliserende tror jeg dog endnu ikke, at det ærede Medlems Indflydelse har været paa hans Læsere, at de da ikke vil kunne se, hvad der er sandt, og hvad der er usandt.

Jeg kommer derefter til nogle Bemærkninger, fremsatte af det ærede Medlem Hr. Blang. Hr. Blang fremsatte nogle kirkepolitiske Betragtninger, som skulde vise, at der ikke indenfor Venstre var nogen som helst reaktionære kirkepolitisk Bevægelse oppe. Jeg maa desværre tilstaa, at hele det ærede Medlems Tale var det stærkeste Vidnesbyrd om den reaktionære Bevægelse indenfor Venstre. Det ærede Medlem betragtede sig som Ordfører for hele Venstre. Ja, til sidst kom han til at tænke paa, at der dog maaske var enkelte, ogsaa indenfor Venstre ud over Landet, der havde en anden Mening. Der er ganske enkelte Mænd, siger det ærede Medlem, der kirkepolitisk set hælder til de Radikale, men, siger det ærede Medlem, „saa vil jeg sige, at jeg tror alligevel ikke, at der er Grund for Oppositionspartierne til at strømme over af forhastet Glæde, for disse ganske faa taler sikkert betydeligt mere, end de tæller“. Der kan den højtærede Undervisningsminister, som flere Gange har udtalt sig som fuldt enig med det

radikale Venstre paa det kirkepolitiske Omraade, se, hvad han regnes for af et Medlem i denne Sal: for en af dem, der taler mere, end de tæller. Og det ærede Medlem Hr. Moltesen maa dele Skæbne i saa Henseende med den højtærede Undervisningsminister, de hører til dem, der taler mere, end de tæller. Jeg maa for øvrigt gøre opmærksom paa, at det ærede Medlem Hr. Blang gør sig skyldig i en besynderlig Forglemmelse, hvis det ikke er, som det ærede Medlem selv udtrykker sig, en decideret Selvmodsigelse. Det ærede Medlem siger om Præsteløftet, at hvad man end mener om Præsteløftet, om dets Ændring eller Bortfald, saa bør man dog være enig om, at dette ikke bør ske ved Lov. Men hvis man er enig herom, er det selvmodsigende at bebrejde den højtærede Kirkeminister, at han ikke har benyttet denne Lov til at gennemføre en Ændring af det bestaaende Forhold paa dette Omraade. Det vilde være en decideret Selvmodsigelse. Det ærede Medlem maa jo ganske have glemt, at han selv har stemt for en Lov, hvorved Præsteløftet er bortfaldet, og at den højtærede Kirkeminister har fremsat og gennemført en saadan Lov, nemlig den for Sønderjylland om Adgang til Præsteembeder; her kræves ikke Præsteløfte. Stillingen er altsaa saaledes, at i Sønderjylland kan en Frimenighedspræst rykke ind i Folkekirken uden at aflægge Præsteløftet, men den samme Præst kan ikke en Gang blive Valgmenighedspræst Nord for Kongeaen uden at aflægge Præsteløftet. En saadan Ordning har det ærede Medlem selv stemt for, og her, maa jeg sige, finder jeg en virkelig decideret Selvmodsigelse, som det ærede Medlem ikke har været ganske opmærksom paa.

Jeg maa takke den højtærede Undervisningsminister for de Udtalelser, han fremsatte i Anledning af de Henstillinger, jeg har gjort til ham, og jeg maa gaa ud fra, at disse Udtalelser betyder, at han paa de 3 Punkter, jeg drog frem, vil gøre, hvad han kan, for at imødekomme de Ønsker, jeg fremsatte. Jeg siger den højtærede Undervisningsminister Tak derfor, jeg tror, det er om end smaa, saa dog gode Reformers, han derved vil gennemføre.

Jeg skal ogsaa takke den højtærede Kirkeminister for hans Svar paa de Henvendelser, jeg rettede til ham. Jeg kan naturligvis kun glæde mig over, at der ikke vil blive fremsat Forslag om en Kirkeforfatning, forinden Vælgerne er spurgt; men paa den anden Side maa jeg udtale den dybeste Beklagelse over, at der vil blive fremsat et